

man veed ikke, hvad det videre kan føre til. Det er muligt, at der ved et saadant Korps, som ikke er bestemt til egentlig Krigsbrug, kan udbredes mere moralsk Kræftsskade, end man i Diebliffet kan overse. De hervede Troppers Historie er for bekendt til, at man her behøver at minde derom. Vædringsforslaget under Nr. 3 staaer vel ikke i nødvendig Forbindelse med Vædringsforslaget under Nr. 5, men det er dog, som man vil se, omtrent de samme Medlemmer, der have stillet det. Naar jeg siger „omtrent“, er det for med det Samme at rette en Feiltagelse i Betænkningen, idet nemlig det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen) ikke deltager i at stille Vædringsforslaget under Nr. 5. Dersom man nemlig ikke onsker et hvervet Gardekorps, kan man gaa flere Veie. Vi, som have stillet Vædringsforslag under Nr. 5 og foreslaaet, at den opløste Livgardes Tjeneste ved Hoffet skulde overtages af Gardehusarerne, have ment, at denne Veie var den rette. Men naar det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen) ikke deltager deri, er jeg i Stand til at kunne oplyse, at det er, fordi han er mere tilbøjelig til vi ville lade Livgarden bestaa. Grunden til, at vi have stillet Forslag om, at Gardehusarregimentet skulde overtage denne Tjeneste, er foruden den Grund, jeg har nævnt, nemlig at det ikke bestaar af hervede Tropper, den, at det forekommer os aldeles naturligt, at et Regiment, som iøvrigt ikke adskiller sig fra almindeligt Rykteri ved Andet end Uniformen — det har en smukkere Uniform — overtager denne Tjeneste. Uddannelsen for Husarerne og Dragonerne er jo nemlig den selsomme, og de kunne i Krigstid udrette selsomme Tjeneste. Gardehusarregimentet er altsaa et Korps, om hvilket man ikke kan sige, at det er „blot til Lyft“. Ogsaa den økonomiske Betragtning gjør sig gjældende. Det vil ses, at det foreslaaede Gardekorps antages at ville medføre en aarlig Udgift af 60,000 Rr. Hvor stor Udgiften ved Vedtagelsen af vort Forslag vil være, kan jeg ikke angive, men at der ogsaa vil blive en Merudgift, vil jeg indvømme; thi Gardehusarregimentet maatte udrustes noget rigeligere og maatte blandt Andet forsynes med mere Musik og med flere Hestpassere. Det, der nærmest kunde indvendes mod vort Forslag, er, at Gardehusarregimentet vanskelig vilde kunne overkomme den Tjeneste, hvis denne skulde bibeholdes i sit nuværende Omfang. Men paa den anden Side tror jeg, at denne Tjeneste kunde indskrænkes meget betydelig. Jeg har kun en lille Bemærkning at tilføie med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 9, som giver Regjeringen en Bemyndigelse til ved kongelig Anordning at dele Riget i 7 Regimentskredse. Det er forekommet mig, at denne Bemyndigelse er meget for vid, og jeg kunde have ønsket, at man havde sat noget snævrere Grændser, i det Mindste saaledes, at Mandskabet, der udskrives Ost og Vest for Store-

Belt, ikke blandes sammen. Jeg maa derfor erklære, at jeg ikke er enig med den ærede Ordfører, der udtalte, at det var ikke magtpaaliggende, om Grændsen ved Store-Belt blev nøiagtig overholdt.

N. P. Jensen: Naar jeg vilde begynde med at sige, at det ikke havde været min Agt at tage Ordet under denne Forhandling, saa vilde jeg sige Noget, der ikke var rigtigt; thi det har virkelig været min Agt; men jeg vilde ikke have taget Ordet paa saa tidligt et Stadium, hvis ikke den ærede Ordfører i sit Indledningsforedrag var kommen saa stærkt ind paa Forsvarskommissionen af 1866 og de militære Sagtyndiges Stilling i denne. Jeg skal da først bemærke, at Tiden virkelig ikke er staaet stille fra 1866 til 1876, saa at Meget af, hvad der i 1866 kunde være rigtigt, ikke behøver at være rigtigt nu; men dernæst tror jeg ogsaa, at saavel den ærede Ordfører som den sidste ærede Løser noget have misforstaaet, hvad Forsvarskommissionen egentlig tilsigtede ved de to Generalkommandoer. Men selv om saa var, selv om Forsvarskommissionen i 1866 havde udtalt Noget, som efter den sidste ærede Lølers Mening skulde indeholde en strategisk Plan med et delt Forsvar Ost og Vest for Storebelt, saa kan jeg forsikre de Herrer, at denne Plan blev i høj Grad fordømt af en Samling af omtrent 100 Officerer af Kjøbenhavn's Garnison, der kort efter Planens Fremkomst diskuterede Spørgsmaalet, og det fordi Planen var i sit Modstrid med Erfaringen fra 1864; men jeg maa tilføie, at Officerernes Udtalelser ikke kom til at foreligge Offentligheden. Hvad er nemlig et delt Forsvar Andet end en suldstændig Opgivelse af Forsvaret? Send en Del af Hæren til Sjælland og en anden Del til Sjælland, og man har splittet en Styrke, som kun forenet kan udrette Noget. Jeg skal tillige udtale, at, naar den ærede Ordfører saa stærkt har taget hele Forsvarskommissionens Udtalelser som Indlæg for Flertallets Forslag, saa er derved at bemærke, at Kommissionens Lovforslag aldrig blev til Lov; thi Loven af 1867 afsiger fra Forsvarskommissionens Forslag i ganske overordentlig Meget, som jeg ikke skal trætte Thinget med at paavise. Men naar man samtidigt har villet gjøre gjældende, at det var de militære Sagtyndige, hvis Tanker vare udtrykte i Forsvarskommissionens Forslag, saa maa jeg derimod nedlægge en aldeles bestemt Indsigelse, og denne Indsigelse kan saa meget lettere nedlægges, som Rigsdagstidenden klart og tydelig vidner om, at det ikke forholder sig saa. For at dokumentere dette skal jeg med den høitærede Formands Tilladelse oplæse nogle Steder af Forhandlingerne her i Samlingen 1866—67, og jeg skal da først citere Oberst Ernst, der havde været militært Medlem af Forsvarskommissionen. Han udtalte sig ifølge Folkethingstidenden for 1866—67, Sp. 3507, saaledes: